

отъ приличие, не бихъ се поколебалъ да ги нарека крадци. Внезапно той си припомни нѣщо и се извърна къмъ Мая.

— Извинете, азъ забравихъ да ви се представя, наричамъ се Пепи, отъ рода на трендафиловитѣ бръмбари.

— Азъ се казвамъ Мая, — рече малката пчела не-смѣло, — много се радвамъ, че се запознахъ съ васъ. Тя внимателно разглеждаше бръмбара Пепи.

— Чудесенъ медъ, — рече тя.

— Моля вземете си още, — каза Пепи. — Това е медъ отъ рози — отъ първия сборъ. Трѣбва да внимавате да си не развалите стомаха. Тука има и рѣка, ако ви е жадно.

— Много ви благодаря, — каза Мая, — бихъ искала да си хвъркна вече, ако ми позволите.

Бръмбарътъ се засмѣ.

— Да хвърчишъ и все да хвърчишъ — това ви е въ кръвта, — рече той. — Азъ не мога да разбера тоя неспокоенъ животъ. Има особена приятностъ и въ това, да се седи на едно мѣсто — нали?

— Ахъ, азъ съ такова удоволствие хвърча, — каза малката Мая. Бръмбарътъ вежливо ѝ разтвори червената завеса.

— Искамъ да ви придружа. Ще ви заведа до единъ листъ, отдето се вижда всичко. Оттамъ ще може лесно да хвъркнете.

— О, благодаря, — рече Мая, — азъ мога отвсѣ-кжде да хвъркна. О Господи, синьото небе, — извика съ възторгъ Мая. Сбогомъ!

— До виждане, — каза Пепи. — Той постоя малко върху най-високия листъ на розата, за да може да вижда малката Мая. Тя бѣше хвъркнала право къмъ небето, къмъ златния слънчевъ блѣсъкъ и чистия утриненъ въздухъ.

Следъ това той въздъхна и се дръпна замисленъ въ хладната розова чашка. Стана му горещо, при все че бѣше още рано. Той затънаника утринната си пѣсень, която звънна въ алената свѣтлина на розовитѣ листа и въ топлия слънчевъ блѣсъкъ:

Зеленъ и златенъ е свѣтътъ

И топълъ лѣтний день.

Додето розитѣ цвѣтятъ,

Свѣтътъ е живъ за менъ.